

A photograph of Adele, a British singer, smiling and holding a Grammy award. She has blonde, wavy hair and is wearing a black, textured dress. A microphone is visible in front of her. The background is dark.

adele

CAROLINE SANDERSONOVÁ

Adele

Caroline Sandersonová

adele

CAROLINE SANDERSONOVÁ

MLADÁ FRONTA

*Když jsi byl mladý
a volný jako pták,
jak se ti líbilo
být sám?*

ONLY LOVE CAN BREAK YOUR HEART, NEIL YOUNG, 1970

*Je lepší, když je něco špatně
RIGHT AS RAIN, ADELE, 2008*

Copyright © Caroline Sanderson, 2012, Omnibus Press

Translation © Petra Vander Sloot, 2012

ÚVOD

To něco extra

To jsem já úplně na kolenou.

ADELE O PÍSNĚ *SOMEONE LIKE YOU*

Úterý, 15. února 2011

Toho večera ovládla jeviště sama hudba. Neměla zapotřebí ho dobývat nadávkami, pózami nebo připravenými vtipy. Obešla se bez podnapilých žertíků a urážek chrlených na své rivaly. Potřebovala jedno jediné – Adele.

Kvůli nařčení, že se každoroční spektakl cen stal nejenom „suchopárným, trapným a bezvýznamným“, ale i „zbytečným přežitkem“, se British Phonographic Industry rozhodla na rok 2011 představit řadu novinek. Tou první byl přesun místa konání 31. ročníku z Earls Court na východ do O2 Arény. Další změnou byla nová podoba ceny z dílny Vivienne Westwoodové, která ikonickou sošku Británii zahalila do vlajky Spojeného království. Tím nejdůležitějším však byla živá vystoupení nejpopulárnějších umělců za příslušný rok, která ze scény vytlačila dovádění celebrit, jehož už měli podle všeho všichni dost. Nastupující předseda cen a výkonný předseda Universal Music UK David Joseph pro deník Guardian uvedl: „Zoufale potřebujeme dodat cenám větší váženost. Chci, aby prioritou byla opět hudba.“

Pořadem provázel herec a komik James Corden, který

na scéně v průběhu večera přivítal hvězdný zástup nových držitelů sošky Británie, Rihannu, Plan B, kapely Mumford & Sons a Arcade Fire, Tinieho Tempaha, Ceeho Lo Greena, Palomu Faithovou a Take That.

A pak tu byla Adele, která si tento rok žádnou nominaci nevysloužila.

Take That megalomansky napochodovali na jeviště v závěsu za svým velkolepým tanečním doprovodem, představujícím četu pro boj s výtržníky, písmena TT výmluvně na štítech.

Adele nakráčela na pódium, kde na ni čekal pouze pianista. A zpívala tak, že jste jí věřili každické slovo. Účinek jejího přednesu na obecenstvo byl téměř hmatatelný.

Její čarovný hlas se rozvlnil a zasáhl každický kout, každého v publiku, každého hosta z řad celebrit, každého mocného člena hudebního průmyslu. V pěti úchvatných minutách připomněla publiku, že hudba má moc chytout za srdce ty, co jí naslouchají, a napojit se přímo na jejich vlastní pocity tak, jak to žádné jiné médium nedokáže. Jak se píseň *Someone Like You* chýlila ke konci, Adelin hlas přeskočil nefalšovanou emocí a ona se snažila zahnat slzy, které jí vzpomínka na minulost vháněla do očí.

Když zpívala, vše ostatní náhle bledlo. Šampaňské, pozitivky rock'n'rollu, nacvičené pózy i ceny samotné se vypařily do noci.

Výroční ceny britské populární hudby Brit Awards získaly zpět určitou integritu. A z Adele se stala hvězda. Reakce na její vystoupení byly nadšené a ve své chvále téměř identické.

„Virtuózní přednes *Someone Like You* arénu uchvátil a okouznil,“ rozplýval se Guardian.

„Ačkoli má O2 Aréna dostatečnou kapacitu pro ohňostroj

i velkolepá představení o tisíci účinkujících, jednoduchost Adeliny písně a bezchybný přednes doprovázený klavírem, to bylo to, co zvedlo obecenstvo ze židlí v němém úžasu,“ stálo na webových stránkách BBC News.

Deník Mirror zase prohlásil: „Na včerejších Brit Awards Adele každého zastínila.“

„Adele všechny vyvedla z míry svým přednesem prostým všech příkras. Postaral se o to její grandiózní hlas, klavír a kolosální píseň,“ básnil Daily Telegraph.

Neohromila však jen hudební kritiky. Bezprostředně po vystoupení ji 5,5 milionu lidí sledovalo na YouTube. Singl *Someone Like You*, vydaný o tři týdny dříve, vyletěl záhy na první příčku. Její druhé studiové album **21** se už na zlaté pozici nějakou dobu vyhřívalo, a tak se Adele stala první žijící umělkyní od dob Beatles, jíž se současně podařilo obsadit přední místa jak v oficiální hitparádě alb, tak i v hitparádě singlů.

Později Adele mluvila o 15. únoru 2011 jako o „noci, která jí nejvíc změnila život“. Za sebou již v té době měla několik přelomových nocí, jako když náhodně objevila CD Etty Jamesové nebo když její kamarád zveřejnil její rané písně na síti Myspace. Rozhodující bylo také ostře sledované vystoupení v pořadu Saturday Night Live nebo večer, kdy svému záletnému příteli vrazila facku, rozběhla se a při úprku ji napadl budoucí hit.

Ale večer na Brit Awards byl něčím skutečně neobyčejným. A na svědomí to mělo to něco extra, čím její vystoupení překypovalo. Adele je jedinečná a tohle je její příběh. Alespoň prozatím.

KAPITOLA PRVNÍ

Sny

Zpívat jsem se naučila sama.

ADELE, 2008

Tohle je příběh, který oslavuje sílu místa, kde jsme se narodili. Začíná se v severním Londýně, přesněji v Tottenhamu. Tottenham je jedna z etnicky nejrozmanitějších částí Londýna, proslavená mimo jiné prvoligovým fotbalovým týmem Spurs. Od ruchu, pozlátka a zářivých světel West Endu jej dělí necelých deset kilometrů na sever, ale ve skutečnosti jako by těch kilometrů byly stovky. Ačkoli v jeho lesích, které dávno vzaly za své, lovil samotný Jindřich VIII., tato dnes již zanedbaná část Londýna někdejší královskou slávu rozhodně nepřipomíná. Má nejvyšší míru nezaměstnanosti v Londýně a jednu z nejvyšších v celém Spojeném království. Tottenham je gangsterským rájem a také dlouhodobým ohniskem napětí mezi afrokaribskou komunitou a policií. V létě roku 2011 zde smrtelný incident, během něhož metropolitní policie zastřelila míšence, odstartoval nepokoje, jež se v zápětí rozšířily po celé zemi.

Do této problémové oblasti hlavního města Británie se 5. května 1988 v nemocnici North Middlesex Hospital narodila Adele Laurie Blue Adkinsová. Tehdy osmnáctiletá bohémská Penny Adkinsová se stala svobodnou matkou. „Otěhotněla se mnou ve chvíli, kdy se měla hlásit na univerzitu, ale dala přednost

mně,“ řekla později Adele. Jejím otcem, jehož jméno se v rod-
ném listě neobjevuje, byl Mark Evans, „udělanej velšskej chlá-
pek, kterej pracoval na lodích a kde se dalo“. V době, kdy
vyrůstala, se Evans Adeliným životem jen mihl, ale početná
rodina matky jeho absenci bohatě vynahradila. „Kousek od nás
bydlelo mých asi třicet bratranců a sestřenic a já jsem je vždycky
navštěvovala a viděla, jak se hádají a jak nesnášejí dělení. Pak
jsem se zase vrátila do svýho uklizenýho pokoje, ke svým ne-
rozbitým hračkám, a užívala si ten pocit, že se s nikým nemu-
sím přetahovat o svou barbinu. Mohla jsem si vybrat to nejlepší
z obou světů,“ říká. Na tuhle dobu vzpomíná Adele ráda. „Ne-
měly jsme sice peníze, ale svoje dětství bych za nic nevymě-
nila.“ Tyto mírně chaotické první roky života s všudypřítomnou
družnou rodinou bezesporu přispěly k Adelině pozoruhodné vy-
zrálosti a ukotvenosti, které se staly důležitými faktory jejího
pozdějšího úspěchu.

Podle vlastních slov projevovala Adele velký zájem o hlasy
už od svých tří let, tedy od doby, již si většina z nás nepama-
tuje. „Vždycky jsem fascinovaně poslouchala, jak hlas přejde
z rozčilení do vzrušení, změnění se v radost a ta zase v rozru-
šení.“ První koncert, na který ji Penny jako malou vzala, byli
The Cure ve Finsbury parku. Postpunková kapela s gotickými
rysy a texty chlácholícími temné a trýzněné duše si za léta vy-
budovala věrnou základnu fanoušků. Na svém druhém albu
21 vzdala Adele této kapele hold osobitou verzí jejich písně
Lovesong.

Právě koncerty patří k Adeliným nejranějším vzpomínkám.
Vybavuje si, jak ji máma propašovala na živé vystoupení The
Beautiful South do Brixtonské akademie. „Bylo to úžasný,
fakt divočina, ale naprosto fantastickéj zážitek,“ vzpomíná.
„Byla jsem tak malá, že jsem nic neviděla. Naštěstí vedle nás
stál pořádně namakanej chlápek a máma mě posadila na jeho

ramena, takže jsem nakonec o nic nepřišla.“

V šesti letech objevila Adele skupinu East 17. Tato dětská láska k chlapecké kapele z Walthamstow jí vydržela až do osmnáctých narozenin, kdy zavítala na jejich koncert v Shepherd's Bush Empire, velkolepé setkání všech členů po letech. „To byl nejlepší koncert, jaký jsem kdy viděla! “ řekla nadšeně časopisu Q.

Penny, vyškolená masérka, umělkyně, která vyráběla nábytek, a tak trochu hippie, zasvětila svou dceru do rozličných hudebních žánrů, když ji jako malou s sebou brala na koncerty.

Tím ale její hudební výchova zdaleka nekončila. Adelin pěvecký talent stimulovala například tak, že v domě nastavovala lampy tak, aby vrhaly světlo na její dceru, a imitovaly záři reflektorů. Tento obraz je zvláště prorocký, protože o osmnáct let později scéna pro koncertní turné Adele připomínala retro lampami intimitu obývacího pokoje.

Když jí bylo pět, v době, kdy ostatní děti dávno spí, Adele stála na stole a bavila hosty večírků svou verzí Gabrielliny písně *Dreams*, která byla roku 1993 v Británii hitem číslo jedna. Držitelka Brit Awards Gabrielle, černošská zpěvačka a skladatelka z nedalekého Hackney, se stala Adeliným prvním pěveckým vzorem. Gabriellinu nekonvenční sexy image doplňovala černá páska přes oko posetá flitry, jež měla zamaskovat její pokleslé víčko. Adele tento styl krátce přijala za svůj, když poprvé veřejně vystoupila na školním představení s dalším Gabrielliným hitem *Rise*. Později pro deník *The Sun* řekla: „Je trapný to příznamenat, ale máma mi ušila flitrovou pásku přes oko, abych vypadala jako Gabrielle. Když jsem něco provedla, nasadila jsem si ve škole pásku a vymlouvala se, že jsem se zranila.“ Brzy ale okopírovanou image zavrhl, protože si z ní ostatní začali utahovat.

Dalším zásadním raným hudebním vlivem se pro Adele stala

dívčí skupina Spice Girls. „I když je spousta lidí nepovažuje za dost dobrý, já se nikdy nebudu stydět přiznat, že ty holky miluju, protože ze mě udělaly to, co jsem dnes,“ prohlásila. „Hudbě jsem propadla v době, kdy byly na vrcholu.“ Popový fenomén Spice Girls vznikl roku 1994. Slavné přezdívky zpěvaček – Scary, Baby, Ginger, Posh a Sporty, se okamžitě a navždy vryly do srdcí a myslí jejich mladých fanoušků. Spice Girls byly často napadány kritikou, která je označovala za uměle vytvořenou kapelu bez špetky hudebního talentu. To, co ale naopak zapůsobilo na mladé dívky a teenagery do takové míry, že se to stalo mantrou pro miliony z nich, byl jejich nekompromisní slogan „Girl Power“ přenášející moc tentokrát na dívčí svět. „Kvůli nim jsem chtěla do showbyznysu. Samozřejmě mi už v sedmi bylo jasné, že to nejsou bůhvíjaký zpěvačky. Ale to, co vyvolaly v lidech, bylo neuvěřitelné,“ vzpomíná.

Podobně jako ostatní dívky jejího věku, i Adele milovala popové kapely devadesátých let typu East 17 a All Saints, které na krátký čas plnily přední místa hitparád. Na rozdíl od většiny vrstevníků však Adele díky své matce objevovala daleko bohatší hudební svět. Penny doma poslouchala Toma Waitse, Jeffa Buckleyho, 10 000 Maniacs a samozřejmě The Cure. Adele Laurie Blue Adkinsová nasávala a do paměti ukládala každý takt a později tyto rané zdroje inspirace daly vzniknout hudbě, která zasáhla široké publikum a učinila z ní vyhledávanou a vydávanou zpěvačku. Postupně nacházela nové hudební vlivy a její neobyčejná otevřenost nejrozumnějším hudebním žánrům, jež je pro ni charakteristická, se znovu a znovu potvrzovala.

Když bylo Adele devět let, přestěhovaly se s matkou do Brightonu. Penny doufala, že bohémské přímořské město bude tím pravým místem, kde bude moci plně rozvinout své umělecké ambice. Adele však nový domov nesnášela. „Lidi v Brightonu byli namyšlený snobové a nežili tam žádní černoši,“

řekla Timesům. „V Tottenhamu jsem byla jediná bílá holka ve třídě!“

Naštěstí pro Adele přesun nesplnil Pennyino očekávání a v jedenácti letech už byla Adele zpět v britské metropoli. Tentokrát se s matkou přestěhovaly do bytu v Západním Norwoodu v severním Londýně. V té době Penny taky poznala muže, který se později stal Adelíným nevlastním otcem.

Adelini noví přátelé poslouchali hlavně černošský soul a brzy ji nadchli pro R&B a trio Destiny's Child a umělce jako Faith Evansovou, Lauryn Hillovou, Mary J Blige a P Diddyho. Více než kdy jindy se Adele neupínala jen k jednomu hudebnímu stylu. Vybavuje si, jak jako jedenáctiletá doprovázela hlas Toma Jonese z jeho alba **Reload**. Místo mikrofonu zpívala do lahvičky od tělového spreje a moc jí lichotilo, když její matka a nevlastní otec překvapeně zvolali: „Zatraceně, holka, ty jsi rozená zpěvačka!“

Jako náctiletá učinila Adele další hudební objevy, které měly později zásadní vliv na její vlastní tvorbu. Tím nejvýznamnějším byla pravděpodobně Pink, drzá americká zpěvačka a skladatelka s hlasem jako zvon, jejíž jméno je údajně poklonou postavě pana Pinka z debutového filmu Quentina Tarantina *Reservoir Dogs* (česky *pod názvem Gauněři, pozn. překl.*). V listopadu 2002 zavítala Adele na její koncert v Brixtonské akademii, kterým Pink propagovala své druhé album **M!ssundaztood**. „Nikdy jsem nikoho takhle zpívat naživo neslyšela. Připadala jsem si jak ve ventilační šachtě, do který burácel její hlas. Bylo to neuvěřitelné,“ vzpomínala Adele později.

Téže noci byl na vystoupení přítomen i kritik z hudebního týdeníku NME a ten o něm napsal: „Ačkoli se Pink nezastaví absolutně před ničím, aby dosáhla vytouženého uznání, na rozdíl od popových hvězdíček, které by pro pět minut slávy udělaly, cokoli se po nich chce, se Pink nikomu nepodřizuje

a dělá si vše podle svého. Nejde jí jen o slávu. Chce především něco znamenat.“ Možná že za hlubokým dojmem, který Pink na Adele udělala, nestál jen její hlas, ale také opravdovost a vážnost, s jakou k vlastní hudbě přistupovala. Právě ta jako by se té noci do čtrnáctileté Adele otiskla.

Není přehnané tvrdit, že se v mladé Adele zanedlouho měla zrodit její nová hudební filozofie inspirovaná ledabylým procházením desek v hudebninách. „Hrála jsem si na pořádnou drsňačku, když jsem se ochomýkala v metalový sekci,“ vzpomíná pro deník The Sun na jedno odpoledne, které jí změnilo život. „Ve skutečnosti jsem taková třída nebyla, když jsem předstírala, že jsem celá žhavá do Slipknot, Korn a Papa Roach. Představte si mě, jak tam stojím ve vytaháných džínách, kolem krku obojek a vtom vidím jedno album v přihrádce se zlevněnými nosiči.“ Tím albem bylo CD Etty Jamesové a Adele ho původně koupila jen proto, aby jí kadeřnice vytvořila na hlavně stejný účes, jaký měla zpěvačka na obalu. Kromě toho ji ale taky uhranul výraz Ettiny tváře. „Vypadala tak nespoutaně a její výraz jako by říkal: ‚Nezahrávej si se mnou‘.“

„Pak jsem si jednou uklízela pokoj, narazila na to CD a pustila si ho. Ve chvíli, kdy jsem uslyšela její píseň *Fool That I Am*, se pro mě všechno změnilo. V ten moment jsem věděla, že chci být zpěvačka.“

Americkou R&B zpěvačku Ettu Jamesovou, která už překročila sedmdesátku (*Etta Jamesová zemřela 20. ledna 2012, pozn. překl.*), nejvíce proslavila její verze hitu Muddyho Waterse z roku 1954 *I Just Want To Make Love To You*, jež se také objevila v televizní reklamě na dietní kolu. Píseň z pera Willieho Dixona přezpívala spousta interpretů, například Rolling Stones ji v roce 1964 zařadili na své první britské elpíčko. Ale bluesově podmanivý hlas Etty způsobil, že mu Adele nenávratně propadla. „Původně mě hlavně zaujalo to,

jak vypadala... ty její nádherný kočičí oči a obrovská vlna, kterou si v té době česaly hlavně bělošky,“ řekla časopisu Blues & Soul. „Ale když jsem ji pak konečně slyšela zpívat, ... její projev byl tak upřímný a přesvědčivý, že jsem cítila, jako by zpívala jen pro mě. To jsem nikdy předtím nezažila.“ Časopisu Rolling Stone Adele svědila, že Etta Jamesová ovládla její duši i tělo.

V této době začala Adele poslouchat také jazzovou legendu Ellu Fitzgeraldovou, jejíž čistota hlasu společně s jeho neuvěřitelným rozsahem pomohly ještě více vytrýbit Adelin hudební rozhled a umožnily jí nalézt vlastní hudební Olymp. „Byla jsem odchovaná na hitparádových písničkách. Vím, že to bude znít lacině, ale když jsem pak objevila hudbu Etty a Elly, bylo to pro mě jako procitnutí,“ vybavuje si. „Říkala jsem si, jak je fascinující, že se z některých lidí prostě stanou legendy. Doslova mě přivádělo v úžas, že jsem ve svých patnácti poslouchala hudbu, která vznikla někdy ve čtyřicátých letech. Představa, že by mě za padesát let mohli lidi taky poslouchat, mě totálně nakopla.“

Fool That I Am se později stala coververzí, s níž Adele nejčastěji vystupuje a již zařadila taky na druhou stranu desky svého prvního singlu *Hometown Glory*. Na koncertech ji uvádí jako svou vůbec nejoblíbenější píseň.

Ačkoli doba vyprodaných koncertů na sebe ještě nechala pár let čekat, Adele začala oživovat své hudební ambice podporována matčinou kamarádkou, kterou popsala jako fantastickou zpěvačku typu Faith Evansové. Ta Adele řekla, že má talent a že by se měla věnovat zpívání naplno. „Najednou do sebe všechno začalo zapadat.“ Adele se učila hrát na kytaru, pak přidala basovou kytaru a klavír.

I přesto, že se na školním hřišti pravidelně utkávala při pěveckých bitvách s jinými hlasově nadanými vrstevníky, přestávala ji střední škola v jižním Londýně uspokojovat. Timesům

řekla: „Vůbec mě nepodporovali v tom, v čem jsem byla dobrá. Vlastně nepodporovali nikoho v ničem. Věděla jsem, že se chci věnovat hudbě. Ale i když jsem se v sedmé třídě chtěla stát kardiochirurgem (dědeček zemřel na srdeční selhání), nikdo mě k tomu nevedl. Jejich přístup byl asi takovej: „Snaž se do dělat školu a neotěhotnět.““

Adele se tedy, poté co dala poslední sbohem dohasínajícím ambicím stát se novou Spice Girl, rozhodla přihlásit na uměleckou školu BRIT School v nedalekém Croydonu. „Původně jsem se chtěla dostat na školu Sylvie Youngové (hlavní londýnská divadelní škola), protože ji absolvovala Emma Buntonová (Baby ze Spice Girls),“ řekla časopisu Q. „Nemohly jsme si to ale s mámou dovolit. Byla jsem hrozně zklamaná a zahořklá.“ BRIT School je jedinou britskou bezplatnou uměleckou a technickou institucí určenou studentům ve věku čtrnáct až devatenáct let. Je financovaná státem a specializuje se na vzdělávací a odborné programy jak v oblasti umění a médií, tak designu a technologií, které jsou zahrnuty do procesu nahrávání a samotného vystupování. Adele se zúčastnila dne otevřených dveří a tehdejší studentka Beverley Tawiahová ji školou provázela. „Beverley byla sama skvělá zpěvačka a ujišťovala mě, že já budu jednou taky. Řekla jsem si, ,tohle je ono, hlásím se sem.““ Podivnou souhrou okolností se později Tawiahová přidala ke kapele Adelina budoucího producenta Marka Ronsona.

V roce 2003 byla Adele na BRIT School přijata. Pro Guardian ji popsala jako místo plné lidí ochotných tancovat bosky osm hodin v kuse v mrazivých prostorách budovy. „Ze svý předešlý školy jsem byla zvyklá na flákače a darebáky, který se nemohli dočkat, až vyrostou a budou moct okrádat lidi. A na jednu jsem se ocitla v místě, kde se každé snaží něco dokázat a pořádně na sobě maká. Bylo neuvěřitelně inspirující do takové instituce každý ráno jít.“ V době, kdy Adele nastoupila,

se už školní kantýnou rozléhaly písňe někdejší studentky, jež právě vydala své první album **Frank**.

Amy Winehouse nebyla zdaleka jedinou absolventkou, která oslovila davy hudebních fanoušků. Na svých webových stránkách škola zdůrazňuje, že se nejedná o továrnu na slávu. Seznam jejích úspěšných absolventů je však úctyhodný, a to i pokud pomineme samotnou Adele. Leona Lewisová, Katie Meluaová, Kate Nashová či poměrně čerství absolventi Katy B a Joe Worricker, ti všichni prošli jejími branami. Navzdory své pověsti velmi družné studentky si Adele všechny své spolužáky nevybavuje. Pro The Sun roku 2008 například řekla: „Ta Leona Lewisová musela být pořádná put'ka, protože si ji vůbec nepamatuju. A to jsem tam znala všechny. Absolutně jsem to tam milovala, je to naprosto skvělý místo a způsob, jakým rozvíjejí váš talent, je fantastičej. Některý představení, který uvádějí, jsou bezkonkurenční, daleko lepší než cokoli, co se hraje momentálně ve městě.“

Adele však není zaslepená v hodnocení některých svých rádobý talentovaných spolužáků. „Některý z nich byli fakt příšerní. Jeden vedle druhýho chtěli zpívat soul. Já fandím lidem, který se vyvíjejí, ale nesnáším, když je někdo na škole čtyři roky, na začátku je nula a na konci není o moc lepší.“

Adele taky věděla, že samotná škola ji naučit zpívat nemůže. „Nikdo ve škole mě nenaučil zpívat,“ řekla později. „Zpívat jsem se naučila doma posloucháním Etty Jamesové. Ukázali mi ale, jak hudební byznys funguje.“

Svou šanci však málem promarnila, když jí hrozilo vyloučení za pozdní příchody. „Do školy jsem třeba dorazila o čtyři hodiny později. Nebyla jsem za školou, prostě jsem spala a nebyla schopná vstát,“ řekla. Rozhodující okamžik nastal ve chvíli, kdy zaspala a nedorazila na plánovaný výjezd pro nejslibnější studenty na festival do Devonu. „Srdce se ve mně

zastavilo. Bylo to příšerný. Málem mě za to vyhodili.“

Po tomhle incidentu a v přetrvávajícím údivu nad spolužáky dělajícími piruety, kde se dalo, Adele naplno využila zázemí BRIT School, aby si osvojila praktickou stránku hudebního průmyslu. Naučila se, jak funguje nahrávací studio, seznámila se s triky ve smlouvách a rozpočtech a pravidelně četla Music Week, povinnou literaturu lidí z hudební branže. Bylo jasné, že Adele nehodlala být nikomu pro smích. Později řekla Time-sům: „Většina umělců neměla o praktických věcech ani ponětí. Já jsem ale byla dobře připravená. V praxi to vypadá asi tak, že po mně chtějí, abych podepsala smlouvu, která je pro mě nevýhodná. Zeptají se mě: „Adele, víš, co znamená tady to dlouhé slovo?“ A já na to: „Jasně že vím. Znamená, že se mě snažíte ošukat.““

Její odhodlání řídit svou vlastní kariéru se taky projevilo v tvůrčí oblasti. Naučila se hrát na klavír, klarinet a kytaru. A po letech zpívání předělávek začala psát svou vlastní hudbu. Tím vůbec prvním, co jako osmnáctiletá složila, byl strhující hold rodnému městu, které zažehlo její hudební ambice, píseň *Hometown Glory*. Adelinou sousedkou v Západním Norwoodu byla toho času Shingai Shoniwaová, nynější zpěvačka blue-spunkové kapely The Noisettes, která proslula svými ohlušujícími koncerty. Shoniwaová si vybavuje, jak slyšela Adele hrát na uvřískaný saxofon. „Bydlely jsme v bytech hned vedle sebe nad obchodem, který by si teď zasloužil dvě modré pamětní desky. To byla supr doba: Ona měla klavír, já zase bicí.“ V tomto bytě napsala Adele většinu písní na své první album **19**.

Ani tenkrát Adele příliš o slávě nefantazírovala. Její spolužák a nyní už dlouholetý kytarista Ben Thomas řekl pro Rolling Stone: „Na škole byla spousta lidí, kteří prostě chtěli být slavní. Bylo vám jasné, že sláva a úspěch je cíl, za kterým si tvrdě

jdou. Tohle v Adele nikdy nebylo. Ale pak, když začala zpívat, všichni byli zticha a jen zírali.“ Hudební ředitelka BRIT School zase vzpomíná, že Adele už na škole byla téměř hotová zpěvačka: „Velice brzy bylo jasné, že ji pohání touha skládat vlastní hudbu. Často jsme ji vídali, jak postává na chodbě, píše texty a učí se doprovázet se na kytaru.“

Na svých webových stránkách BRIT School se v sekci o absolventech píše: „Tohle je důvod, proč je tak důležité snít... Protože výjimeční lidé si nemohou dovolit měřit své vize podle vizí svých vrstevníků. Svá měřítka si musí utvářet na základě svých vlastních snů... a toho, co si pro sebe přejí. Tvůrčí lidé si vytvářejí své vlastní světy.“

S blížícími se osmnáctými narozeninami a dospělostí Adele začala praktikovat právě tuto filozofii. Tak jako Gabrielle slibovala ve své písni v době, kdy Adele Laurie Blue Adkinsová byla ještě dítě, sny se plní. Scéna pro Adeliny sny byla připravená a ona měla zanedlouho začít veřejnosti odkrývat tvůrčí divy svého světa.

KAPITOLA DRUHÁ

A vylétají slavíci

*Někteří o mně básnili, jako bych už vydala
přínejmenším další Dark Side Of The Moon!*

ADELE, 2008

V květnu 2006 Adele úspěšně ukončila studium na BRIT School. Ve stejný měsíc oslavila své osmnácté narozeniny v hospodě v Brixtonu, kde směle zazpívala pár písní. V publiku se nachomýtl i hledač talentů Nick Huggett z hudebního vydavatelství XL Recordings.

V té době si Adele představovala svou kariéru právě jako hledačka nových talentů. Časopisu Rolling Stone řekla: „Chtěla jsem pomáhat jiným lidem s prodejem desek.“ Není až tak překvapující, že tehdy Adele ještě stále přemýšlela o své hudební kariéře ryze prakticky. Do té doby napsala všeho všudy tři autorské písně: *Hometown Glory*, *Daydreamer* a *My Same*. Její kamarád Lyndon zveřejnil demoverze všech tří písní na právě se rodící sociální síti Myspace roku 2005. Ohlasem na ně však bylo hrobové ticho.

A pak se najednou zpěvačce jménem Lily Allen, jež taky koncem roku 2005 zveřejnila dema svých sedmi nebo osmi písní na Myspace, začalo dostávat pozornosti. V novém roce 2006 si už její nahrávky pouštělo více a více lidí a její až doposud lhostejná nahrávací společnost Parlophone najednou otočila. O Myspace se postupně začalo hovořit jako o síti, která skrývá dosud neznámé hudební talenty, což okamžitě přilákalo

hudební vydavatelství. Tak se stalo, že Adeliny písně vzbudily zájem u oslavované Island Records i respektované nezávislé značky XL Recordings. XL Adele oslovilo, ale protože o nich nikdy neslyšela, domnívala se, že e-mail poslal nějaký internetový zvrhlík nebo že se přinejmenším jedná o podvod. Jak později zjistila, XL je ve skutečnosti velmi vyhledávanou značkou, která vydává kapely zvučných jmen jako The White Stripes, MIA, Dizzee Rascal a Peaches. Nebylo vůbec obvyklé, aby hudební značka tohoto jména oslovovala čerstvé absolventy BRIT School.

Adelino demo z Myspace doporučil Nicku Huggettovi další lovec talentů. Nick byl právě v Barceloně s Dizzeem Rascalem, když si Adele pustil poprvé. „Slyšel jsem ten úžasný hlas a řekl si: Tahle holka je fakt výjimečná,“ načež se o ni začal zajímat více. Adele měla plné ruce práce s organizováním své narozeninové oslavy a plánováním studia na liverpoolském Institutu umění, a tak se stalo, že Huggettův e-mail odbyla slovy: „Můžete mi, prosím, přestat psát? Mám toho teď nad hlavu.“ Huggett na to zareagoval takto: „Omlouvám se, jen jsem se chtěl zeptat, jestli jste už podepsala.“ A Adele na to: „Podepsala co jako?“ „Smlouvu na desku“, zněla Huggettova odpověď.

Po téhle virtuální konverzaci Adele konečně souhlasila se setkáním a jako morální oporu si přivedla svého kamaráda a kytaristu Bena Thomase. Adele si stále ještě myslela, že ji v XL možná chtějí navrhnout pozici stážistky. Brzy jí ale došlo, že se skutečně zajímají o její hudbu. Se svou charakteristickou upřímností o tom později řekla: „A to byl moment, kdy jsme si uvědomili, která bije.“

Nick Huggett, který založil XL ještě jako londýnský teenager, doporučil Adele Jonathanu Dickinsovi ze společnosti September Management. Dickins pochází z významné hudební rodiny. Jeho dědeček spoluzaložil hudební týdeník